

Hồi 80

Nghĩa Bất Dung Từ

Ngôi nhà không lớn, không nhỏ, chỉ có 1 vọng cửa thôi.

Thấy Bạch Sơn Quân bước qua cửa đó, đi ra, Hoa Vô Khuyết muốn bước theo.

Nhưng, ý thì muốn, mà chân không cất lên, rồi hấn bất động tại chỗ.

Hấn hiểu, Bạch Sơn Quân không buông lời hăm dọa hấn. Hấn có thể bước ra chứ, song hấn không dám đem sanh mạng thử thách một trường hợp nguy nan.

Bất quá, hấn nghĩ rằng, ít nhất hấn cũng bước đi được bảy mươi, chứ không là bảy bước, Bạch Sơn Quân nói thế, chỉ là một cách nói gọn, không hơn không kém.

Dù bảy bước, dù bảy mươi bước, đời người hạn chế trong vòng bảy mươi bước đó, kể ra cũng đáng buồn thương.

Hấn không sợ chết, song hấn nghĩ rằng dù sao thì cái sống vẫn có ích lợi hơn cái chết. Cho nên lúc chưa cần phải chết, thì hấn cố mà sống.

Trong tình cảnh này, cần nỗ lực để mà sống, quả hấn cũng có dũng khí lắm chứ ! Nếu cứ mỗi lần gặp cái khổ là mỗi lần nghĩ đến cái chết, thì còn gì là chí khí nam nhi, còn gì là một trượng phu ?

Đúng lúc đó con hổ bỗng gầm lên một tiếng.

Cửa đã đóng kín, nhưng con hổ rống lên rồi, một ngọn gió lạnh quét tới.

Đèn chao chao chực tắt. Bàn ghế trong gian đại sảnh ngã lỏng chỏng.

Hổ chưa đến, oai hổ đã hiện ra rồi.

Hoa Vô Khuyết biến sắc.

Mãnh hổ đã vào đến khách sảnh ! Hiện tại nó không còn là con mèo ươi như hồi trước, nó đã khôi phục cái oai phong của một chúa sơn lâm. Nói bước đi chậm chậm, mỗi bước chân của nó có sức nặng ngàn cân.

Luận về võ công dù là lúc thường, hấn không thể đánh một chưởng mà con một con hổ chết ngay, song nếu có mười con hổ cùng vồ hấn một lượt, vị tất có con nào chạm đến mình hấn được ?

Nhưng hiện tại hấn chỉ không dám vận khí, thì có khác nào là một gã tầm thường, nói theo bình dân là trói gà không chặt. Gà còn không thể trói chặt thì còn nói chi đến một con hổ ?

Con hổ tiến vào, nó bước một bước, hấn lùi một bước.

Hấn chỉ còn có cách duy nhất đó thôi, khi nào không còn lùi được nữa hấn hay.

Gian phòng không lớn lắm, hấn lùi độ mười bước là đụng tường.

Hấn lùi, hổ tiến, hổ đến trước mặt hấn, hổ dựng đuôi thẳng như cán cờ, đuôi quật qua, đảo lại, trong cái dáng sắp sửa chụp phủ xuống đầu hấn.

Nếu nó chụp, thì Hoa Vô Khuyết phải làm sao ?

Mồ hôi phun ra thành hạt, chảy ra ròng ròng xuống má, xuống cằm, nếu hấn không kêu cứu với Bạch Sơn Quân, thì trong thoáng mắt con hổ sẽ nuốt hấn là cái chắc.

Tuy hấn chưa muốn chết, nhưng con người như hấn khi nào lại kêu cứu với bất kỳ ai, kể cả nhị vị ân sư của hấn ?

Lại một tiếng hổ rống lên.

Không gian rung chuyển, chiếc lọ hoa trên mặt bàn ngã ngang, lăn long lóc, rớt xuống nền, kêu một tiếng xoảng, vỡ vụn.

oOo

Giang Ngọc Lang bật cười cuồng dại, thoát nhanh ra ngoài.

Nghe chàng cười biểu hiện, sự đặc ý rõ rệt của hấn, Thiết Tâm Nam rợn người, đổ mồ hôi lạnh.

Nàng biết rõ Giang Ngọc Lang tuy có tâm trường ác độc, song cái mặt rất nhỏ, nếu không nắm được một phương tiện cụ thể và hữu hiệu chế ngự Hoa Vô Khuyết thì chẳng khi nào hấn đặc ý như vậy.

Thì, làm sao nàng yên tâm được về Hoa Vô Khuyết ?

Thế ra Hoa Vô Khuyết đã chết rồi sao ? Việc đó có thể xảy ra được chăng ?

Thiết Tâm Nam suýt buộc miệng thét lên một tiếng hãi hùng. nàng nghe con tim vỡ ra từng mảnh, từng mảnh.

Nàng an hay nguy, điều đó không còn là vấn đề cho nàng nữa, nàng chỉ lo cho Hoa Vô Khuyết thôi.

Trời ! Nếu Hoa Vô Khuyết có bề gì !

Tiếng thét không thoát ra được, thì lệ thấm thoát ra, lệ thấm kết thành dòng, tuôn cuộn cuộn.

Bồng Hắc Tri Thù bật cười lạnh mấy tiếng, rồi thốt:

- Nữ nhân ! Thì ra nữ nhân nào cũng tầm thường cả ! Chết là cái gì chứ ?

- Chết đâu phải là việc trọng đại trong đời, khóc làm chi cho thương tâm cực độ ?

Thiết Tâm Nam cắn môi, ngưng khóc, rồi hỏi:

- Các hạ cho rằng tôi thương tâm cho chính tôi ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Không cho cô nương thì còn cho ai nữa ? Chẳng lẽ người chết rồi mà cần thiên hạ thương tâm ? Cái điều thương tâm ấy có ích chi cho người chết.

Thiết Tâm Nam lại khóc, vừa khóc vừa lắc đầu, thốt:

- Các hạ không hiểu đâu ! Vĩnh viễn các hạ không hiểu nổi !

Đột nhiên, Hắc Tri Thù trừng mắt:

- Vậy ra, cô nương thương tâm cho gã họ Hoa đó ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu, buông qua tiếng nước mắt:

- Ừ !

Hắc Tri Thù cao giọng:

- Giả như Tiểu Linh Ngư chết, cô nương có thương tâm như vậy chăng ?

Thiết Tâm Nam vụt ngẩng mặt, nhìn y trân trân, lâu lắm nàng mới nhếch một nụ cười thâm:

- Nếu Tiểu Linh Ngư chết, liệu ta có còn sống được chăng ? Ta không sống được, thì nói chi là việc thương tâm ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Đã thế, sao cô nương lại thương tâm cho kẻ khác ?

Y gần giọng, tiếp luôn:

- Một nữ nhân chỉ có thể thương tâm cho một nam nhân thôi ! Ngoài nam nhân đó, dù cho bất cứ ai khác, chết hay sống cũng chẳng thành vấn đề. Cô nương không thể chiếu cố tất cả nam nhân trên đời này được !

Thiết Tâm Nam thở dài, u buồn tiếp:

- Tâm sự của tôi chẳng khi nào các hạ biết được, vĩnh viễn không biết được. Đừng nói là riêng một các hạ, bất cứ ai trên cõi trần này cũng chẳng hiểu được.

Đến lượt Hắc Tri Thù nhìn nàng chăm chú.

Sau cùng, y thở ra, gật gù:

- Có lý! Rất có thể là tâm trường của nữ nhân mềm hơn nam nhân, nếu tại hạ ở vào trường hợp này...

Thiết Tâm Nam chận lời;

- Không nói chi là Hoa Vô Khuyết, giả như các hạ chết đi, thì tôi cũng có thể thương tâm như thường.

Hắc Tri Thù cau mày:

- Tại sao ?

Tnn đáp nhanh:

- Tại vì các hạ là bằng hữu của Tiểu Linh Ngư.

Hắc Tri Thù bưng mắt:

- Chẳng lẽ cô nương vào đây với mục đích duy nhất là giải cứu tại hạ ?

Thiết Tâm Nam cười khở:

- Không vì mục đích đó thì còn lý do nào nữa ?

Hắc Tri Thù giương tròn mắt nhìn nàng một lúc lâu, rồi nghiêng răng, rồi buông từng tiếng:

- Rất tiếc hiện tại, tại hạ không cử động được đôi tay, chứ nếu được thì tại hạ xé ngay cô nương thành ngàn mảnh vụn.

Thiết Tâm Nam hết sức kinh ngạc:

- Tại sao lạ thế ? Tôi đến cứu các hạ, các hạ lại mắng tôi, thế là nghĩa lý gì ?

Hắc Tri Thù hần hộc:

- Hắc Tri Thù này bình sinh chưa hề chịu thọ nhận bất cứ nơi ai một điểm ân tình. Tại hạ sắp chết đến nơi, lại vô hình chung mà thọ ơn của cô nương, thì làm sao tại hạ chết an tâm ? Cái ơn đó, mang theo xuống tuyền đài, nặng nề là cái chắc, lại không có cách nào báo đáp, như vậy tại hạ dù thành ma rồi, mà cũng chẳng được an nhàn, vì là con ma mang nợ !

Thiết Tâm Nam sững sờ.

Rồi nàng thở ra, thốt:

- Tôi biết rõ tâm trường của các hạ ! Các hạ đúng là một trang nam tử hán.

Hắc Tri Thù trầm gương mặt:

- Hừ !

Thiết Tâm Nam quay nhìn Mộ Dung Cửu. Nàng vẫn si si dại dại như lúc nào. Nàng ngời thừ ra đó, có thể bất động suốt ngày, nhiều ngày.

Thiết Tâm Nam cười thắm:

- Nhưng các hạ cũng nên nhớ điều này, là vì cứu người nên các hạ mới vào đây !

Hắc Tri Thù cất tiếng oang oang:

- Đúng vậy. Tại hạ vì muốn cứu nàng ấy, nên vào đây ! Tại hạ cam tâm chết vì nàng, trừ nàng ra, dù cho nữ nhân nào khác có chết trước mặt tại hạ, tại hạ chẳng hề vươn bàn tay tiếp trợ.

Thiết Tâm Nam càng sững sờ hơn.

Nàng không tưởng là con người quái dị đó lại có tánh cố chấp đến mức độ đó, cái cố chấp của một kẻ thành thật yêu, chân thành yêu đến si mê.

Cái điều làm cho nàng thêm lạ lùng, là đối tượng lại yêu đắm đuối một người nửa ngây nửa dại ...

Hắc Tri Thù gắt:

- Cô nương lấy làm lạ ? Cô nương tưởng rằng nàng không xứng đáng cho nam nhân yêu say mê à ? Cho cô nương biết, dù nàng điên dại như vậy song so với bất cứ nữ

nhân nào trên đời, nàng còn cao giá hơn gấp mười, gấp trăm lần. Nàng đáng yêu hơn tất cả những nữ nhân còn lại !

Thiết Tâm Nam thở ra:

- Dù các hạ dành trọn chân tình cho nàng, nàng cũng chẳng biết được...

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Cái đó đã hẳn rồi !

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Yêu như vậy, là chuốc vô vọng, biết như vậy mà các hạ còn yêu, còn đeo đuổi, thế là nghĩa làm sao ?

Hắc Tri Thù quát mắt:

- Tại hạ yêu nàng, đâu cần nàng biết ? Đâu cần nàng đáp lại cân xứng ? Tại hạ yêu được, cứ yêu, yêu không điều kiện, yêu cho chính mình, thì nàng biết hay không biết, cũng chẳng quan hệ gì.

Thiết Tâm Nam rung rung giọng:

- Giả như ngày sau, nàng biết được, và biết rồi mà nàng không yêu các hạ, không màng đến các hạ, thì sao ? Các hạ vẫn yêu nàng, yêu mãi mãi chẳng ?

Hắc Tri Thù lớn tiếng:

- Tại hạ vẫn yêu, yêu mãi mãi ! Tại hạ yêu nàng nhưng không mong muốn mà tại hạ chết, tại hạ sẵn sàng chết để đổi cái sống cho nàng.

Thiết Tâm Nam lặng người một lúc.

Sau đó, nàng lại khóc. Khóc một lúc, nàng than:

- Đời người con gái, nếu có được một nam nhân yêu chí thành, chí thiết như vậy, thì có chết đi, cũng chẳng còn ân hận gì nữa ...

Nàng nhìn qua Mộ Dung Cửu, cũng đổ lệ như nàng.

Nàng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, kêu lên:

- Cô nương có nghe bọn tôi đàm thoại với nhau chứ ? Cô nương hiểu được ít nhiều ý tứ của bọn tôi chứ ?

Mộ Dung Cửu khóc, nhưng đôi mắt của nàng vẫn si si mê mê như lúc nào.

Hắc Tri Thù chớp mắt, niêm phấn khởi bộc hiện, song chỉ một thoáng thôi, ánh mắt của y trầm xuống trong vùng u buồn.

Thiết Tâm Nam an ủi y:

- Đừng buồn lắm, các hạ. Hiện tại thì nàng ngây ngây dại dại như vậy đó nhưng chân tình của các hạ sẽ cảm hóa nàng, kích động nàng, rồi cũng có lúc nàng khôi phục tâm trí, nàng sẽ trở lại trạng thái bình thường ...

Bỗng, có tiếng cười khanh khách vang lên rồi một câu nói tiếp theo:

- Cũng có lúc ? Chỉ sợ cái lúc đó chẳng bao giờ đâu !

Câu nói dứt Giang Ngọc Lang bước vào.

Hắn vào một mình. Thiết Bình Cô không theo hắn.

Thiết Tâm Nam kinh hoảng, hấp tấp hỏi:

- Người còn vào đây làm gì nữa ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Vào đây để gặp người, chứ làm gì ?

Hắn lắc lư mình, bước đến trước mặt Thiết Tâm Nam đưa tay xoa xoa má nàng, cười hì hì, tiếp:

- Người ta nói, một ngày không thấy nhau, mừng tượng ba năm vắng mặt, nhưng ta thì khác, nửa khắc không thấy người, là cầm bằng cách biệt hẳn mười năm dài ! Dĩ nhiên, cái khổ ước vọng tương phùng phải nặng hơn:

Thiết Tâm Nam khiếp quá, rú lên:

- Người, người đừng quên, nàng ấy có thể tái xuất hiện bất cứ lúc nào đấy !

Giang Ngọc Lang cười hắc hắc:

- Người khéo lo xa cho ta, khi nào ta quên điều đó ? Cho người biết, ta vừa cho nàng uống một hoàn an thần, bây giờ nàng đang say giấc điệp, dù cho người có hét la đến toạc yết hầu, vị tất nàng tỉnh lại !

Thiết Tâm Nam run bắn người lên, hét vang:

- Nếu người chạm đến chân lông ta, ta sẽ mách lại với nàng.

Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách:

- Làm gì có việc đó ? Ta bảo đảm là người chẳng bao giờ tố cáo với nàng được ! Khi nàng tỉnh lại rồi, thì người chẳng còn nói năng được nữa, như vậy, người mong gì tố cáo ta ?

Thiết Tâm Nam rợn mình.

Đấu dữ không xong, nàng phải đấu hiền, xuống nước van hãn:

- Người ... người đừng làm vậy, Giang Ngọc Lang ơi ! Tốt hơn, người nên giết ta đi ! Người giết ta, ta cảm kích vô cùng ...

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Giết người ? Tại sao ta giết người ? Dù sao thì ta cũng biết thương hoa tiếc ngọc chứ ? Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết có cái diễm phúc được má tựa vai kề thì ít nhất ta cũng phải làm được như chúng chứ, thà rằng ta làm kẻ đến sau cùng song có vẫn hơn không ! Nếu chẳng làm như vậy, thì chẳng hóa ra ta thua kém chúng sao ? Không đâu. Thiết Tâm Nam, ta chẳng giết người, ta cần hưởng thụ với người !

Hắn cười lớn, đồng thời quàng tay ôm choàng quanh mình Thiết Tâm Nam, hấn nhắc bổng nàng lên, tiếp:

- Nói thực với người ta chẳng màng chi cả, ta chiếm được người là đủ rồi, đủ lắm rồi. Mà người cũng đừng quên điều này, chẳng phải ta si mê người đâu nhé, ta chiếm người là để có một đòn đánh trả Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư đó ! Cho nên người đừng hy vọng thoát khỏi tay ta !

Thiết Tâm Nam hôn mê liền.

Hắc Tri Thù giương to mắt nhìn Giang Ngọc Lang mang Thiết Tâm Nam đi.

Ngoài việc giương to mắt nhìn, y còn làm gì hơn được ?

Và, còn nghi ngờ gì nữa, chỉ trong khoảng khắc đó thôi Thiết Tâm Nam sẽ ôm hận suốt đời, nếu nàng có gan sống sót mà ôm hận.

Chỉ sợ nàng tự tử mất !

Dù cho hoàng thiên có muốn cứu nàng, hoàng thiên cũng không thể rời cung trời xuống nhanh chóng, xuống kịp thời mà giải cứu.

oOo

Mãnh hổ chồm chồm, chực chụp.

Hoa Vô Khuyết thấy thần chết quá gần.

Ngờ đâu, trong lúc vạn tử vô sanh đó, Hoa Vô Khuyết chợt phát hiện bên cạnh mình có một bức họa treo tường, cạnh dưới bức họa ẩn sâu vào tường.

Hoa Vô Khuyết đưa tay giật rồi đẩy, hấn giật và đẩy vài lượt bức họa đột nhiên thụt vào trong, bày ra khung cửa, cửa dĩ nhiên có cánh.

Không chậm trễ hấn lách mình, vọt qua khung cửa đó.

Hấn vừa vọt qua khỏi khung cửa, thì con hổ lại rống lên không gian rung chuyển.

Con hổ không còn làm gì hấn được nữa, vào trong rồi, hấn hoàn tay xô bức họa trả về chỗ cũ.

Khung cửa đóng kín lại, ngăn chặn con hổ bên ngoài.

Hấn thở phào mấy lượt. Mất mấy phút giây, hấn mới lấy lại bình tĩnh, rồi hấn đảo mắt quan sát khung cảnh mới.

Nơi hấn vừa lọt vào, là đầu thềm, bên trên, thềm có bảy bậc, bằng đá, ăn thông xuống sâu, bên dưới có con đường, đường dẫn đến một gian phòng, có cửa, ánh đèn từ bên trong cửa chiếu qua khe hở, rọi ra ngoài.

Từ đầu trên, hấn theo bậc xuống đến bên dưới, lần theo con đường đó, đi thẳng đến trước gian phòng.

Dĩ nhiên, hấn không dám cử động mạnh, hấn di chuyển như một bóng ma.

Trong trường hợp này, hấn thấy cần phải lục soát toàn khu này, để xem cho biết tất cả an bày, bố trí nơi đây.

Nhưng, hấn chưa ghé mắt nhìn qua khe hở, xem bên trong gian phòng có những gì, đột nhiên hấn nghe âm thanh của Thiết Tâm Nam vang lên:

- Ta ... người ... đừng làm thế ! Thà người giết ta còn hơn.

Quên mất sự dè dặt, còn cách mấy bước nữa đến cửa phòng, Hoa Vô Khuyết không bước, trái lại hấn phóng chân nhảy tới.

oOo

Giang Ngọc Lang giương giương đặc chí bệ Thiết Tâm Nam ra ngoài. Bỗng, hấn thấy một bóng người đứng chắn nơi khung cửa.

Ánh đèn chiếu rõ gương mặt của người đó, bất giác Giang Ngọc Lang rụng rời ...

Thực ra, chính hấn đã chết cứng rồi, nếu hấn còn lùi trở vào phòng là do bản năng tự tồn điều khiển cơ thể, đẩy hấn trở lại thôi.

Trên gương mặt anh tuấn của Hoa Vô Khuyết niềm phẫn nộ hiện rõ. Bình sanh, hấn chẳng hề tỏ vẻ phẫn nộ, bây giờ, hấn trầm trầm, thần sắc như thế thì đủ biết hấn tức uất đến mức độ nào !

Hoa Vô Khuyết đến đây ! Hấn đến đây được, là hấn không việc gì, Bạch Sơn Quân và Bạch Phu Nhân không cầm chân hấn nổi !

Hoa Vô Khuyết trừng mắt nhìn hấn,, nếu lúc đó mà Hoa Vô Khuyết đề khí được là Giang Ngọc Lang cầm như về châu tiên tổ.

Từ lúc xuất cung đến nay, hấn chưa hề có ý giết người, cái ý do chính hấn, song Giang Ngọc Lang đã làm quá đáng, hấn không thể dung thứ con trùng độc đó mãi, con trùng độc sống sót thêm một ngày, là ngày đó còn có người bị hại.

Hại ai cũng còn được đi, hại ai khuất mắt hấn, cũng còn được đi, chứ hại người trước mắt hấn, mà người bị hại lại là Thiết Tâm Nam, thì mười mạng Giang Ngọc Lang hấn cũng giết như thường, giết ngon tay, giết sướng ý.

Nhưng, muốn giết mà làm sao giết được ?

Tuy nhiên, làm gì Giang Ngọc Lang biết chuyện đó ? Nằm mộng hấn cũng chẳng hiểu là hiện tại Hoa Vô Khuyết không còn một điểm lực khí hay đúng hơn Hoa Vô Khuyết không thể đề khí vận công.

Thì, Giang Ngọc Lang phải sợ.

Đáng tiếc cho Hoa Vô Khuyết, bất lực trong cái lúc rất cần.

Hấn thầm than, từ từ hỏi:

- Buông hay không buông ?

Giang Ngọc Lang vười vuốt:

- Buông ! Buông chứ !

Hấn cung cung kính kính đặt Thiết Tâm Nam xuống đất.

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Ta không muốn làm chi hại đến người. Hãy đi đi !

Giang Ngọc Lang nghe trái núi đè trên đầu bay mất, thở phào mấy lượt vừa chạy nhanh ra ngoài, vừa đưa đẩy một câu:

- Tiểu đệ toàn mạng ! ... Tiểu đệ tuân gấp !

Hắc Tri Thù nổi giận, hét:

- Họ Hoa kia, người có ý tứ gì chứ ? Cái thứ người như vậy, người dung tha được à ?

Hoa Vô Khuyết cười khổ:

- Giết kẻ hèn, chỉ bản tay mình, tha cho hắn là phải !

Hắn chỉ sợ Giang Ngọc Lang còn ẩn nấp đâu đó, theo dõi sự tình nên bắt buộc phải nêu một lý do chân chính.

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Người sợ dơ tay, chứ ta thì không sợ, Người hãy giải huyết gấp cho ta, ta sẽ tìm hắn mà kết liễu tính mạng của kẻ bản nhất đời !

Hoa Vô Khuyết giật mình.

Hắn đâu còn công lực mà giải huyết cho Hắc Tri Thù ? Hắn phải làm sao đây ?

Chỉ còn có cách duy nhất, là hắn vờ chẳng nghe chi hết.

Hắc Tri Thù không thấy hắn nhút nhích, nổi giận, hét:

- Chẳng lẽ người cho rằng thân thể ta cũng dơ luôn, nên người sợ bản tay, không dám mó vào ?

Hoa Vô Khuyết khổ sở vô cùng:

- Tại sao huynh đài nóng thế ?

Hắc Tri Thù quát tháo:

- Người bảo ta đừng nóng ? Sự tình như vậy mà bảo đừng nóng được à ?

Hoa Vô Khuyết cúi đầu, nhìn nghiêng qua Thiết Tâm Nam rồi từ từ bước tới độ mười bước, đến cạnh nàng.

Khoảng cách mười bước, lúc đó đối với hắn, gian nan, nguy hiểm hơn vượt núi cao, xuống hố thẳm.

Hắc Tri Thù cười lạnh:

- Tốt ! Tốt lắm ! Thì ra, con người của người là thế đó, ai ai cũng làm người. Tất cả bọn chúng ta đều làm người ! Bây giờ thì ta cầm người chạm vào mình ta, bàn tay đó mà chạm vào mình ta thì suốt đời ta không gột rửa nổi mùi thối tha !

Hoa Vô Khuyết xót xa vô cùng, song hấn còn làm gì được nữa chứ ?

Mắng ! Bình sinh hấn chưa hề bị ai mắng nhục nhã như lần này ! Và bây giờ thì hấn phải tiếp nhận sự nhục nhã đó.

Không tiếp nhận thì hấn làm gì được ? Chẳng lẽ đem chân tình tiết lộ với Hắc Tri Thù ?

Nếu Giang Ngọc Lang còn lẫn quẩn ở bên ngoài, nghe lọt thì sao ? Rất có thể cả ba đều phải chết !

Hiện tại, Giang Ngọc Lang chỉ sợ mỗi một mình hấn cũng thế, đối với Giang Ngọc Lang, luôn luôn hấn đề cao cảnh giác.

Trong khi đó, Thiết Tâm Nam đã tỉnh lại.

Thấy Hoa Vô Khuyết, nàng đổ lệ ngay, thứ lệ mừng, từ cái chết được trở về cái sống.

Mặc cho lệ xúc động tuôn trào, nàng reo lên:

- Người đến ! Quả nhiên người đến như những lúc nào ta gặp nguy cấp ! Ta biết lắm mà, chẳng một ai làm gì nổi người, ta biết thế nào rồi người cũng đến giải cứu ta, giải cứu cả hai chúng ta !

Nàng kèm luôn Hắc Tri Thù với nàng.

Nhưng, Hắc Tri Thù cười lạnh:

- Nếu ta bắt buộc phải nhờ đến cái thứ người như hấn giải cứu, thì thà ta chịu chết còn hơn !

Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Các hạ ... Sao các hạ ăn nói với hấn như vậy ?

Hắc Tri Thù bây giờ khinh bỉ cả hai rõ rệt, nên không cần giữ lễ độ dùng sáo ngữ các hạ, huynh đài, cô nương ... đối với họ.

Y gọi cốc lốc bằng tiếng người, và xưng cốc lốc bằng tiếng ta.

Y hừ một tiếng:

- Sao người không hỏi thẳng nơi hấn ?

Thiết Tâm Nam trừng mắt:

- Việc gì đã phát sinh chứ ? Tại sao lại có biến đổi ?

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên, thở dài mấy tiếng, đoạn nhếch nụ cười khổ đáp:

- Chẳng có việc chi !

Thiết Tâm Nam cười tươi:

- Vô luận làm sao, nơi nào có mặt người, là nơi đó được kể như thanh bình. Bây giờ, người hãy đưa gấp bọn ta ra khỏi cái chốn quỷ quái này, không khí ở đây khó thở quá !

Chợt nhìn hấn, nàng hỏi:

- Mà người làm sao thế ? Tại sao lại cứ đứng ì một chỗ, không nhút nhích như vậy ?

Hoa Vô Khuyết đỏ mồ hôi lạnh ướt trán:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Bỗng, có tiếng cười khanh khách vang lên, rồi một câu nói tiếp nối liền

- Hoa công tử hiện tự cố bản thân còn không xong làm gì chế quản đến các người được ? Chẳng lẽ các người không trông thấy ? Các người bức hấn làm gì, cho khổ tâm cả hai đảng ?

Câu nói dứt, Giang Ngọc Lang ngênh ngang bước vào.

Hoa Vô Khuyết giương tròn mắt nhìn Giang Ngọc Lang không nói một tiếng nào.

Thiết Tâm Nam kinh hãi đến sững sờ, mất mấy phút nàng mới cất tiếng được:

- Có ... có thật như vậy chẳng ?

Hoa Vô Khuyết. cứ thở dài, sau cùng từ từ thốt:

- Giang Ngọc Lang ! Ta không muốn giết người, tại sao người đi tìm cái chết ?

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Phải ! Ta muốn chết, ta đang đi tìm cái chết đây ! Hiện tại, ta mang vị cô nương họ Thiết kia, rời khỏi nơi này ta tiếp tục làm cái việc mà vừa rồi ta bỏ dở. Ta thích chết trên xác thịt nàng.

Giọng hấn cuồng ngạo cực độ, hấn vòng quanh Hoa Vô Khuyết, tránh chạm vào mình Hoa Vô Khuyết, hấn đến cạnh Thiết Tâm Nam, đưa hai tay ra quàng lưng nàng, siết mạnh, đoạn buông một tay xuống, còn tay kia giữ chặt thân hình nàng, nhắc bổng lên kẹp vào mình.

Thiết Tâm Nam kêu hoảng:

- Người ... người dám ...

Thấy Hoa Vô Khuyết chưa xuất thủ, Giang Ngọc Lang can đảm hơn trước, bật cười hắc hắc:

- Tại sao ta không dám ? Chẳng lẽ Hoa công tử của chúng ta lại dám làm gì ta ?

Kẹp Thiết Tâm Nam vào nách rồi, hấn từ từ lùi lại, luôn luôn hấn giữ tư thế đối diện với Hoa Vô Khuyết, mắt nhìn hấn trừng trừng, đề phòng từng cử động.

Giang Ngọc Lang nhìn Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam cũng nhìn Hoa Vô Khuyết, nàng không nói gì song ánh mắt biểu hiện rõ ràng niệm tuyệt vọng.

Ánh mắt đó dường tượng nói câu này:

- Người nữ nào nhìn hấn mang ta đi ?

Hoa Vô Khuyết xuất hạn đâm ướn mình.

Hấn đã nhích tới sáu bước rồi, chỉ còn một bước nữa thôi, cái bước định mệnh !

oOo

Bây giờ thì ai ai cũng có thể thấy rõ, Hoa Vô Khuyết hoàn toàn vô lực !

Giang Ngọc Lang bật cười cuồng dại:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Tại sao người không bước thêm mấy bước ? Bước đi Hoa Vô Khuyết, người thường tự hào cho mình là vô địch trong thiên hạ mà, người từng cho rằng võ công của người là tối thượng mà, mà sao bây giờ người đứng đờ ra đó, mở to mắt mà nhìn kẻ khác đoạt tình nhân ? Người không nghĩ là trong chốc lát nữa đây, cục cưng của người sẽ nằm chung giường với ta, nắm tay ta mà nhàn du tận đỉnh Vu Sơn ?

Hấn bế Thiết Tâm Nam, lùi ra đến vụng cửa đứng lại đó.

Hoa Vô Khuyết rung người.

Chết, nếu là điều đáng sợ, thì còn một sự khác đáng sợ hơn cái chết. Hấn chết, đã đành rồi, song hấn đi mà Thiết Tâm Nam có thoát khỏi nạn chăng ?

Thoát khỏi hay không, sự việc chừng như không đáng cho hấn chú ý. Cái điều làm cho hấn dẫn đo trong phút giây này, là giả như hấn chết, rất có thể Thiết Tâm Nam còn bị vầy vò nhục nhã, dai dẳng hơn ...

Hấn chết, mà không cãi biến được mạng vận của Thiết Tâm Nam, thì chết để làm gì ?

Hấn có thể liền chết, giải cứu nạn khỏi cái nạn hiện tại, song sau này thì sao ? Nàng sẽ còn nhiều tao ngộ bất hạnh nữa, mà hấn thì lần này lại vĩnh viễn ra đi, còn ai chiếu cố đến nàng trong những cơn nguy cấp ?

Hấn dẫn đo như vậy, nên chưa nhất quyết, chứ nào phải hấn không dám liều chết mà cứu nàng ?

Còn lại một tay, Giang Ngọc Lang đưa ta đó rờ rờ bên ngoài ngực của Thiết Tâm Nam, rồi cười hì hì, thốt:

- Người xem đây, bộ ngực của nàng mềm mại làm sao, tươi mát làm sao ! Đúng là xác thân của một gái trinh mà ! Đáng lẽ thì chính người hưởng trọn cái của quý này, song hoàng thiên còn thương ta, nên ta xoay cục diện để đưa nàng về ta ! Thiên hạ nói, có phần không cần gì lo, thật đúng quá. Đúng quá vừa muốn ăn chín, ăn sống, ăn khô, ăn ướt, tùy ta nấu nướng cái cục béo bở này !

Hoa Vô Khuyết bước tới.

Bước tới là chết, hấn cũng biết vậy và hấn biết luôn không cứu nổi Thiết Tâm Nam, nhưng hấn lại không thể mở mắt nhìn nàng từ từ rơi vào cái bẫy của Giang Ngọc Lang.

Hấn còn đủ lương tri hấn không thể khoanh tay, giả như còn một cử động cuối cùng, dù là một cử động vô hiệu, hấn cũng phải phát xuất.

Có như vậy, hấn mới an tâm trong những phút sống thừa, và an hồn khi vĩnh ly cuộc thế.

Mỗi một bước của hấn là cả một sự quyết tâm, là cả một bầu dũng khí.

Giang Ngọc Lang ngưng cười. Nhìn gương mặt xanh dờn của Hoa Vô Khuyết, hấn kinh hãi kêu lên:

- Hoa Vô Khuyết người dám bước tới à ?

Hoa Vô Khuyết hợp một hơi dài không khí, bảo:

- Buông nàng xuống !

Giang Ngọc Lang chớp mắt.

Bỗng hấn phát hiện ra thần sắc của Hoa Vô Khuyết thì trầm trọng, song bước chân lại nhẹ nhàng tuồng khập khễnh, bước chân của kẻ hoàn toàn không biết võ công.

Hấn lại bật cười cuồng dại, vừa cười vừa thốt:

- Không dọa khiếp được ta đâu, Hoa Vô Khuyết ! Ta đã hiểu lắm rồi, người đã bị vợ chồng Bạch Sơn Quân gây thương thế, võ công của người thất tán trọn vẹn, người chẳng làm gì được ta đâu !

Hấn cao giọng hỏi:

- Có đúng vậy chẳng, Hoa Vô Khuyết ?

Hoa Vô Khuyết nghiêng răng, không nói tiếng nào, cứ nhích tới một bước.

Bước luôn bảy bước, thì cái nguy đến ngay với hấn, song nếu thỉnh thoảng bước vài bước, tình thế vẫn nguy, có điều chậm hơn.

Bước tới, là đi vào con đường chết, hiện tại hấn còn con đường nào khác hơn đâu mà chọn lựa ?

Giang Ngọc Lang cao giọng hét:

- Hay cho tiểu tử, cái gan của người lỳ lắm đó. Nhưng, ta cảnh cáo người, nếu người nhích tới chút nữa, là ta hạ sát người liền.

Hoa Vô Khuyết thở dài, rồi nhích tới một bước.

Tử vong ! Nếu tử vong đến, thì trên đời này có mãnh lực nào ngăn chặn nổi chẳng ? Nếu tử vong đến, thì tốt hơn nên để cho nó đến sớm, ít nhất con người cũng tránh được sự hồi hộp, sự ray rứt ...

Bây giờ, sắp chạm trán với tử vong rồi, Hoa Vô Khuyết có cảm tưởng là nó chẳng đáng sợ.

Nó không đáng sợ như hấn từng tưởng tượng.

Bỗng, Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Hoa Vô Khuyết, ta van người, đừng bước tới. Đừng ! ... Ta ... chẳng quan hệ gì, ta chưa hề đối xử tốt với người, người đừng quan tâm đến ta !

Hoa Vô Khuyết cười nhạt:

- Chẳng bao giờ tại hạ mong muốn cô nương đối xử tốt với tại hạ, ngay từ lúc chúng ta gặp nhau cho đến ngày nay ! Chẳng bao giờ, cô nương ạ ! Chỉ cần tại hạ đối xử với cô nương ...

Thiết Tâm Nam rung giọng:

- Nhưng, vô luận đối xử với ta làm sao, ta cũng chẳng yêu người, bởi ta không thể yêu người ! Dù người có chết vì ta, cho ta, ta cũng yêu Tiểu Linh Ngư thôi, duy nhất Tiểu Linh Ngư ! Tại sao người tự chuốc khổ mà tìm cái chết ?

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Hoa Vô Khuyết, người có nghe nàng nói đó chẳng ?

Hoa Vô Khuyết nở nụ cười thảm:

- Nghe chứ, nghe rõ lắm, chẳng sót một tiếng nào.

Giang Ngọc Lang bủ môi:

- Thế tại sao người còn muốn chết ?

Hoa Vô Khuyết gằn giọng:

- Người cho rằng, chết là điều đáng sợ ?

Giang Ngọc Lang cười mỉa:

- Người nên nhớ là mỗi người chỉ có một sinh mạng thôi.

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Phải, mỗi người chỉ một sinh mạng, nhưng quý gì sinh mạng con người ? Lấy sinh mạng mà làm một cuộc đổi chác, nó chẳng xứng đáng một vật nào đổi chác cả ... Nó không quý, thì dù có trăm ngàn, nó cũng chẳng trị giá mấy may, huống hồ chỉ có một ?

Hắn cười nhẹ, tiếp:

- Cho nên, ta vì một người mà chết, thì tuyệt đối ta không đòi hỏi nơi người một điều kiện gì. Nàng đối xử với ta, tốt hay không tốt, nàng yêu ta, hay không yêu, điều đó chẳng quan hệ Giang Ngọc Lang ạ.

Thiết Tâm Nam khóc rống lên, bởi khóc suýt ngất, nàng không nói được tiếng nào.

Hắc Tri Thù nhất định nín lặng từ lúc đầu, bây giờ không dần lòng nữa được, vụt hét lớn:

- Hay ! Đúng là một trang hán tử ! Bình sinh Hắc Tri Thù này khinh người, khinh tất cả mọi người đều hèn hạ, nhưng ... ta phải công nhận người đáng được ta khâm phục. Vừa rồi, ta mắng oan người ! Bây giờ, ta trịnh trọng chịu lỗi với người ... Thôi, chuẩn bị ra đi đi, ta chúc lành người về cõi khác.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Đa tạ các hạ !

Hắn bước tới một bước nữa. Giang Ngọc Lang bị cái dũng khí của hắn gây chấn động tâm thần, hắn không ngờ Hoa Vô Khuyết lại đồng tính khí với Tiểu Linh Ngư, lúc tất yếu, chẳng kể sinh mạng, thiên hạ quý sinh mạng, cả hai lại xem rẻ như bèo !

Hoa Vô Khuyết nghe nói ở hông. Hắn biết là tử thần vừa sờ trúng hắn.

- o O o -